

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

(per Prat)

L L E G E N D A

Moltes llegendes en el transcurs dels segles han perdut detalls que malgrat semblar superflus, molt sovint resulten d'un alt significat. Vegis, sino, un bon exemple: un cavaller es presentà per anar a deslliurar el país d'aquell monstre insaciable de carn humana, l'entusiasme dels habitants fou emocionant i al pas del cavaller ploïem flors i joïoses salutacions.

Fou en passar per sota la finestra d'un castell, que una donzella li féu ofrena d'una rosa. Acceptant-la el cavaller digué: —Ella m'acompanyarà en la derrota com en la victòria.

I anà fent via tranquil·lament endinsant-se per unes tenebroses gorges a l'encontre del drac, flagell dels encontorns, portant gentilment aquella esplendorosa rosa.

Fins que arribà davant la boca d'una cova de on eixí a l'instant una besíassa enorme, que hauria esferèit a qualsevulla que no hagués sigut nostre cavaller.

I començà una lluita èpica amb aquell monstre que es caragolava, llençant flames per la gola i mossegant a tort i a dret amb uns ullals fins com unes navajes.

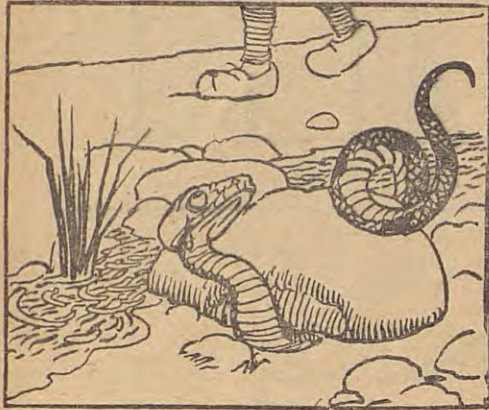
Però, finalment, el dragó tingué de sucumbir a les mortals ferides que traçadament li féu l'heroi, el qual, satisfet i sense haver fet caure una sola fulla de la rosa, se'l contemplà com feia el darrer badall i deixava escapar l'últim fil de fum d'aquell pit que s'apagava.

Però el cavaller, que semblava haver sortit de la prova completament il·lès, de sobte llençà un alarmant crit de dolor.

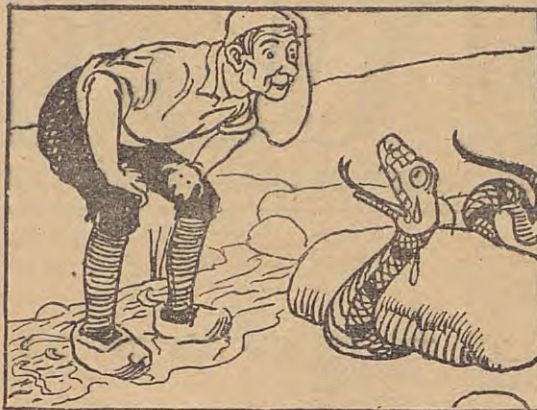
I si algú s'hagués trobat allà, l'hauria sentit exclamar: —Tanmateix, a aquesta rosa li haurien pogut tallar les espines!...

LA PAGA DEL MON

per Llaverias

En certa ocasió, un pagès passejava prop d'un rierol. En l'aigua hi havia una serp que no podia eixir de sota una pedra.

Veient el vianant, el reptil el cridà, tot dient-li amablement: —«Treieu-me, si us plau, aquesta pedra del damunt, i jo, en canvi, us donaré la paga del món.»

—La paga del món?...— va pensar el pagès. — Ben segur que és paga bona. I, decantant la pedra...

...la serp va quedar salvada. Mes tot seguit va entortolligar-se al cos del seu salvador, per escanyar-lo. —Bo—va dir aquest.—Així és la paga del món?—Sí—va respondre la serp.—No ho crec pas!

Que sí, que no... ells que se n'anaren cap a casa l'advocat Gos. El pagès li demanà:—Quina és la paga del món?—Ai! — va dir el Gos. — Quan jo era jove, tot eren moxaines i bones viandes. Ara que sóc vell, només rebo cops de bastó. Heu's ací la paga del món!

Seguidament se n'anaren a casa l'advocat Cavall, i el pagès li demanà:—Quina és la paga del món?—Ai! — va fer el Cavall.— Quan jo era jove, em donaven un bon morralet i em deixaven córrer per la prada. Ara que sóc vell, em volen portar a l'escorxader. Heu's ací la paga del món!

Finalment se n'anaren a casa l'advocat Guineu. I el pagès li preguntà:—Quina és la paga del món? La Guineu féu la desentesa i digué que no ho entenia. Aleshores la serp li explicà el cas i tampoc ho entengué. Per últim pregà que la conduïssin...

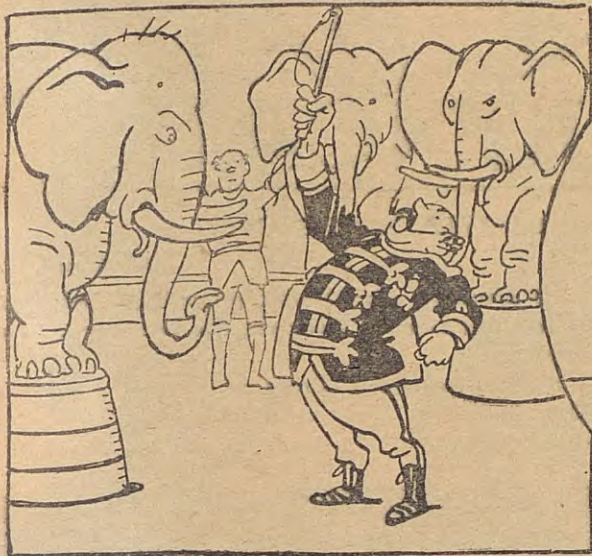
...al lloc de l'ocurrència i que li serp es tornés a posar sota la pedra per demostrar-li ben bé el cas. I aleshores la Guineu digué: —Ara em sembla entendre-ho clarament: Tu has sigut desagradida i mereixes la paga del món. Resta, doncs, sota la pedra i cerca un altre que vulgui ajudar-te a sortir novament del perill.

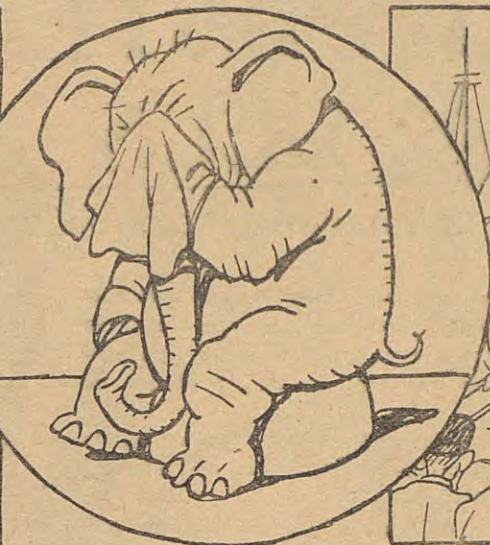
I mentre la serp anava morint aixafada sota del pes de la pedra i de la ràbia, la Guineu partí tranquil·lament, acompanyada del pagès satisfet.

L'ELEFANT ENYORADÍS

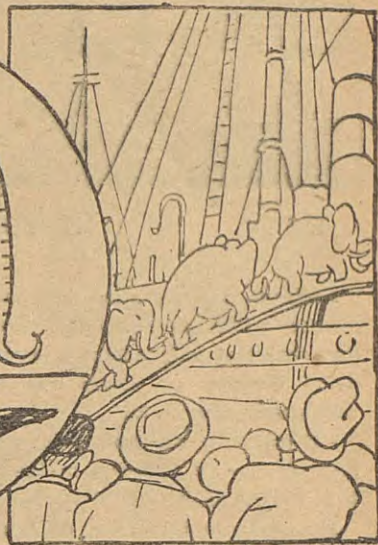
per Cornet

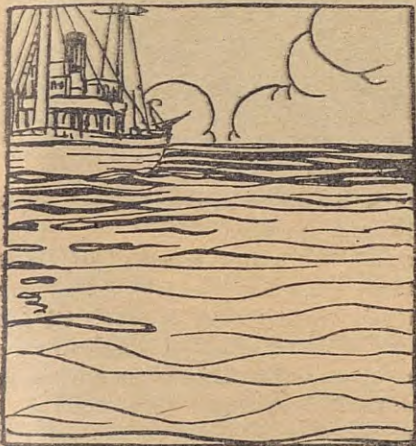
Una vegada, en un circ, un domador demostrava a bastament que els elefants, educats amb traça, són més equilibristes i enginyosos que moltes persones. Malgrat que l'amo els tractava molt bé, un dels paquiderms...

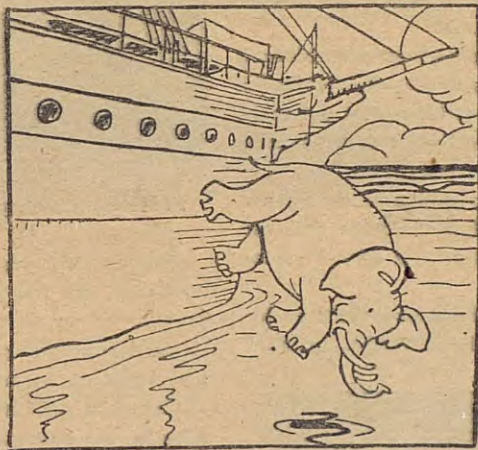
...enyorava intensament la llibertat perduda i sospirava per retornar a la seva pàtria. I un dia que tota la tropa embarcà...

...en direcció a terres properes a la seva, l'elefant pensà en fugir i poder tornar al costat dels amics i la família.

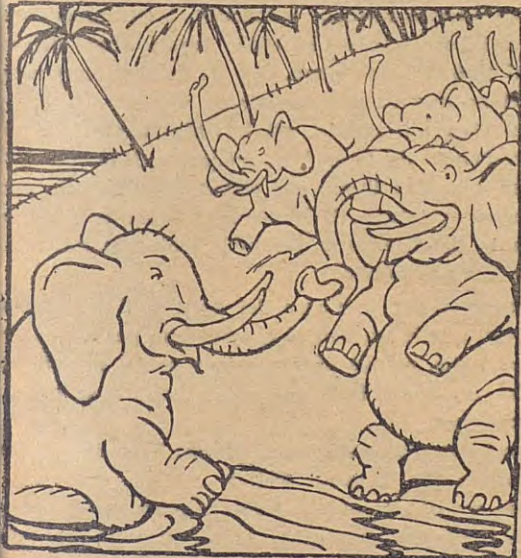
Tot sospirant i esperant l'ocasió favorable per realitzar el seu decidit propòsit, el vaixell anava fent via vers les terres llunyes i desitjades.

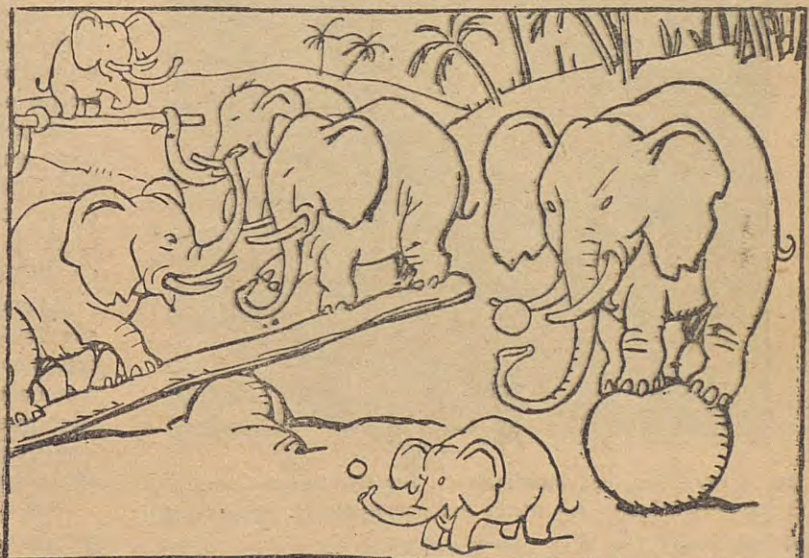
Per fi, quan ho cregué oportú, aprofitant la distracció del seu vigilant, va poder pujar a coberta i, des d'allà l'encar-se decidit a la mar.

Nedant, nedant, i convenientment orientat per la seva magnífica trompa que li feia de brúixola, s'anà acostant a la terra tan estimada.

No cal pas descriure amb quina gran alegria va ésser rebut pels seus! Les afectuosíssimes estretes de trompa varen ésser en nombre crescut.

I com que anant pel món l'elefant havia adquirit extraordinàries habilitats educà de tal manera els seus, que haviat la selva semblava un circ equestre.

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

«—Erem, senyor, quan la meua muller em féu cercar el mercader indi de l'estranya revel·lació... El vaig trobar en un serai i el vaig portar a casa, on ja la meua esposa hi havia disposat els licors més espirituosos... I el que no consegueix una dona!

«El mercader no sabia més, però va donar senyals que la finor de cor de la meua muller va reconèixer per referents a la nostra dissortada Victòria.

«Li férem contar el lloc de la dona lligada i fins obtinguérem d'ell que ens acompanyés en una excursió que proposà la meua inoblidable Ram-Krishna. Aniríem a recórrer tots els recons propers al lloc i faríem tota mena de indagacions, i qui sap! Potser dels rensenyaments que ens donguessen arribaríem a saber quelcom que ens permetés desneguitejar nos, i fins castigar el culpable si n'hi havia, que ja anàvem sospitant de l'honorabilitat d'En James Burn.

«Llogàrem un camell, el carregàrem de bones carrabines i de menjar abundant i ens dirigírem als boscos dels voltants de Calcuta, que era on havia ocorregut el fet contat pel mercader indi. Aquest feia de guia, tot satisfet d'ésser grat a «mem-sahib», com ell deia.

«Enfilàrem Hughy amunt, resistint la pudor de les seves aigües insalubres, recull de les aigües mortes dels estanys i albuferes mal dessecades, on es cria el jonc característic dels voltants de Calcuta.

«Ens fou precís fer més de trenta kilòmetres de viatge incòmode, a la gropa dels camells, però Ram-Krishna, pensant

destrucció d'aquests arbres?—vaig preguntar. I em digueren que era una companyia anglesa, que tenia per cap a un enginyer militar.

«La nova féu fer un salt al meu cor...

«—Com se diu?

«—James Burn.

«Tot venia a augmentar les meves sospites de què s'havia comès un horrible crim amb ma filla.

«Preguntant, preguntant, tot sovint orientat pel mateix mercader, em fou possible saber una narració que en qualsevol altra ocasió n'hauria semblat sense interès... Un indi va contar-me que per allí hi havia passat feia un quan temps una tribu de caçadors d'homes d'Arrakan i que havien deixat del seu pas una història molt rara... La història, si fa o no fa, era aquesta: «Els caçadors d'homes venien amb molt alcohol al cos... Sembla que algun anglès els havia convidat amb una generositat sospitosa i estaven tots contents...

«Però, pels volts de Calcuta, la tribu no s'hi sentia gaire tranquil·la, car són sempre molt perseguits, pel seu ferotgisme, i el Govern de l'Índia resideix a Calcuta. I ells procuraren entafurar-se pel bosc, cercant-hi redós segur, quan, lligada a un arbre hi trobaren una dona, que de moment cregueren morta, perquè no donava pas senyals de vida.

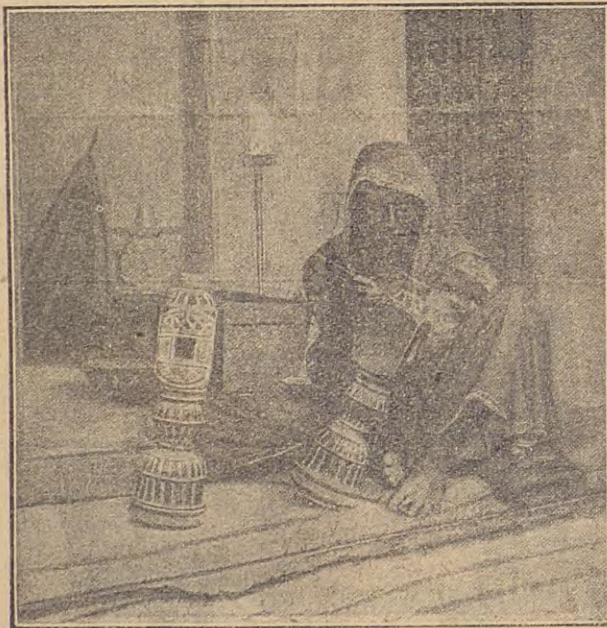
«Malgrat la seva ubriaguesa, els terribles caçadors d'homes sentiren l'encís de la bellesa d'aquella dona, que era jove i formosa com una lluna, car estava pàl·lida com una morta. Corregueren tots a deslliurar-la i prest es donaren conte de que la dona, encara que molt feble pel seu estat d'inanició, no era pas finada.

«Llavors, encesos per la virior del «gauja» i del conyac que havien begut, cada un volgué quedar-se-la per a si... Un dels bandolers indis, menys ubriac o més noble, la defensà braument. Era un home fort, que sabia imposar-se per la torça quan convenia.

«—Quant en voleu d'aquesta dona? Mireu! Tinc deu lliures esterlines! Vostres són, a canvi d'ella!

«—Què t'has cregut, Kantussi? Aquesta dona, avui, per a nosaltres, que estem alegres i volem seguir l'alegria, val més que tot l'or d'Anglaterra—va fer un de ferrèny, anomenat Padura.

«—Doncs, jo sí, jo accepto el canvi... Si em dones les deu lliures renuncio als meus drets...

en la seva filla, era infadigable... Aquella terrible caminada i les revel·lacions que d'ella ens pervingueren foren la seva mort!

«El coronel Richard s'eixugà una llàgrima rebel i continuà, després de beure un glop de te:

«—El bosc assenyalat pel mercader indi estava ja mig tallat... Aquell fou un gros contratemps... —Qui ha manat la

»—I els altres?—preguntà en Kantussi, que cobria amb el seu cos el de la presonera.

»—Veuràs... En Padura, que no hi sigui si no vol, però nosaltres, si ens dones la caixa d'ampolles de conyac que tens al teu cavall, te'n fem franc de la dona...

»—Es que jo no vull deixar de cobrar les deu lliures esterlines—féu el que primer s'havia conformat.

»En Kantussi no vacilà. Va treure's de la bossa de pell les lliures esterlines i les entregà, així com els autoritzà per a què recollissin el conyac.

»Aviat no restaren prop de la dona lligada, mes que en Kantussi i en Padura.

»—Ara, tú, Padura, ja ho saps! Jo vull aquesta dona per a mi; te la compro amb sang si vols...

»Els seus ulls llampeguejaven. Els d'en Padura també. Ambdós homes no es tornaren a parlar; es feren enrera fins a deixar entre ells un espai d'uns deu metres, es desferen la corda de pel de camell que duïen rotllada a la cintura i es disposaren a llençar-se el terrible llaç.

»La dona cobejada havia obert els ulls, revinguda del seu desmai i contemplava amb astorament aquella tràgica escena.

»—Salveu-me!—crijà, sense acabar de comprendre el que passava.

»—Si jo guanyo, seràs meua i seràs salvada!—crijà en Kantussi.

»En Padura no digué res, ans al contrari, aprofitant una distracció d'en Kantussi que es guaitava embadalit a la presonera, llençà el llaç.

»En Kantussi deuria estar bé amb els déus, car el llaç va enredar-se amb una branca de «sal». (1)

»En Padura llençà una flestomia i d'una estrebada féu seguir, esqueixada, la branca.

»En Kantussi hauria pogut aprofitar aquell moment per a desfer-se del seu adversari, però amb una noblesa inexplicable en aquella gent, generalment cruel i traïdora, esperà que en Padura tingués altre cop el llaç a punt.

»Llavors xiulà per l'aire el fuet cracador de les dues llaçades, i tot seguit s'oí un crit esgarrifós, com d'una gola que es clou amb violència, i es veié caure rodonament a en

Padura, amb la llengua fora, el rostre amoratat i pernabament com un esperitat.

»Kantussi es tregué llavors un punyal, s'ajupí vers en Padura i li digué:

»—Mereixies que et deixés aquí per a què acabessin amb tu les bèsties feres, però jo et donaré la mort dolça, ràpida, la que acaba d'un sol cop... Té!

»I li clavà el punyal al cor. En Padura féu una darrera extremitat i ja no es bellugà més. En Kantussi eixugà amb la fulla rodona del «tek» que primer trobà, la seva eina de mort, i s'encaminà vers la presonera.

»—No, no tremolis, formosa, que jo et deslluraré... Som com les feres els caçadors d'homes, però les feres també estimen... Espera...

»Amb el punyal tallà les cordes, i si no hagués sostingut en sos braços el cos de la dissortada, aquesta hauria caigut a terra sense esma. Tanta era la seva feblesa i les impressions rebudes en aquell terrible instant!

»Kantussi recollí a la dona i se l'emportà bosc endins, i en el bosc s'hi féu una cabana, mes en el lloc més alt i més inaccessible, on ni el tigre hi gosa anar...»

»—No en sabeu res més de la presonera?—vaig preguntar jo al narrador.—L'heu vista mai?

»—Jo no; sols sé que ella no davalla mai del cim; és ell qui va a cercar menjar per ella a Calcuta. El compra amb el producte de les pells de tigre que ell caça i amb les catifes i tapiceries que ella fa, car sembla que ella és molt enginyosa.

»La meua dolça Ram-Krishna llençà un crit:

»—Oh, sí, és ella, que jo l'havia ensenyada de teixir a la manera índia! Es la nostra Victòria! Anem-hi! Anem-hi!

»Ens fèrem ensenyar de lluny el cim, i a la fi un dia, ma muller i jo, junt amb el mercader, emprenguérem el camí vers aquell capciró que guardava a la nostra estimada filla i al seu extravagant raptor...

»Anava a seguir el coronel Richard, quan el so de un corn ens cridà la atenció.

»Era que en David, no veient-me, em feia cercar per tot arreu. Sortirem els dos de la cabana i ens ajuntàrem a en David, que ens esperava per a dinar, i que ens mostrava, tot joïós, la fusta serrada del «tek».

(1) Arbre de l'India.

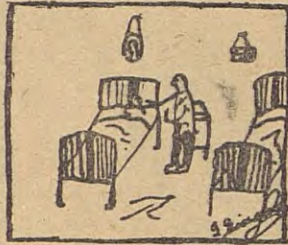
GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 509. — RAMON BOBE.

—Pepet: que no vas a estudi, avui?
 —No, senyora.
 —Fas campana?
 —No; tinc ganes de fer un partit de futbol amb uns altres nois.

Núm. 510 — JOAN EIXARCH S.

L'OLI DE RESINA
 El malalt: —Ara sí que he begut oli!...

Núm. 511. — M. ANGELA G.

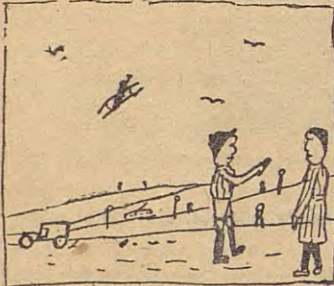
Ella: —Yes de qui s'ha enamorat el «Tommy», no res menys que de la «Lily».
 Ell: —No en faci cas! Que Sant Antoni s'enamora d'un porc; Sant Roc, d'un gos; Sant Joan d'un be, i jo de vostè...

Núm. 512. — VICENS TORRENT

—Però, per què pita ara aqu «créfere»?
 —Caram: perquè té el pito a boca!

Núm. 513. — DOMENEC CREHUET.

—En Quimet ve al meu col·legi.
 —Al teu col·legi? Al del teu mestre, deus voler dir!...

Núm. 514. — MANEL CREHUET.

—Ditxosa la mare que no ha tingut cap fill!...
 La nena: —Si no ha tingut fills, llavors ja no és mare.

Núm. 515. — NARCIS MATES.

—A mi això del fútbol no m'agrada.
 —Doncs a mi, sí. Sempre m'ha agradat molt la pilota

Núm. 516. — MARTI JULIOL.

—A en Joan li ha sortit un ull de poll al peu.
 —I d'això es queixa? A mi m'ha sortit més d'un poll sencer al cap i no dic res.

Núm. 517. — JAUME MAS.

—Té, maco; vé's a la tenda a bescanviar aquesta peseta.
 —No, mare, no; que ahir el senyor Pep la va bescanviar, i després no es trobava bé.

Núm. 518. — JOSEP GALICIA.

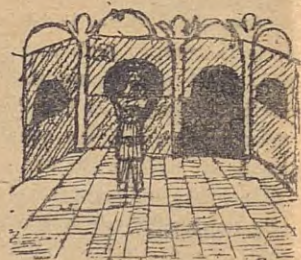
—Què mires, ara?
 —Aquella noia. Es maca, oi?
 —Guaita! Si jo em pintés i em vestís de curt, encara ho seria més.

Núm. 519. — PAU LLACUNA.

El mestre: —Miri: tan petit que és, ja li farem tirar una poesia.
 El pare: —Sobretot, senyor mestre, no li faci tirar, que faria mal a algú.

Núm. 520. — LLUIS PLANELL.

—Que tenen «corones»?
 —Sí.
 —Dongui-me'n una més maca que la del rei!

Núm. 521. — FRANCESC DE RIBA

—El «Journals».
 —Un duro i la vida.
 —No, no! «Le Journals».
 —Ja li dic, un duro i la vida.
 —No, el diari!
 —Doncs, què es pensava, cada dies?

Num. 522. — ANTONI RAMIS.

EL MAL CAÇADOR
 —Mira que no has caçat res en tot el sant dia!
 —Sí?... Ja em veuràs, ara, caçant conill a la cassola!

Aquest és en Carles Soldevila, l'espíritual literat que està escrivint per als llegidors d'EN VIROLI, la seva última noveleta titulada:

L A U

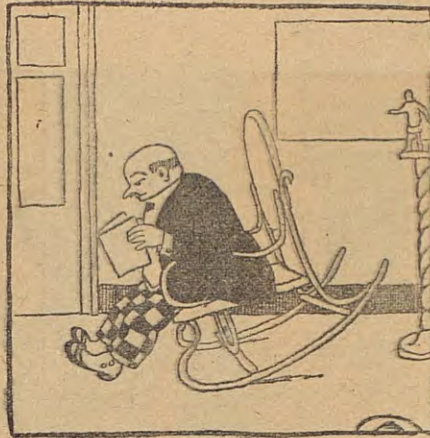
O

les aventures d'un aprenent de pilot

que començarem a publicar molt aviat, il·lustrada per l'exquisit dibuixant, en Joan Junceda.

En Sirera vol llegi

Un cop s'ha ben assentat

I ho fa amb tan poca cura

FRASE FETA

IEROGLIFIC

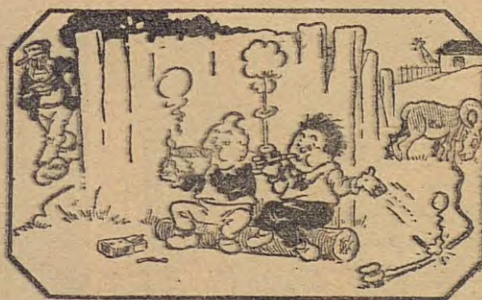
SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Als rodolins incomplets: 1. D'un anglès voi escar-se—«i ha resolt amagar-se». 2. Un obrè amb molta sang freda—«li ha buidat una galleda». 3. I en Pep Sirera ha quedat—«completament remullat».

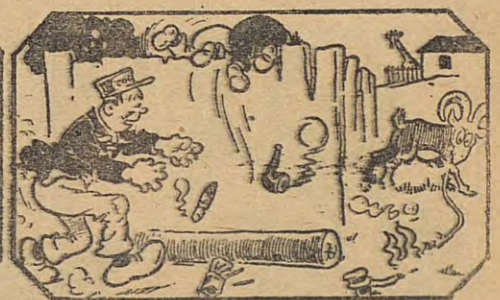
A la frase feta: Portar-ho tot a la punta de l'espasa. Al jeroglific: Mala està la casa en què la gallina canta i el gall calla.

A l'entreteniment: Una cafetera.

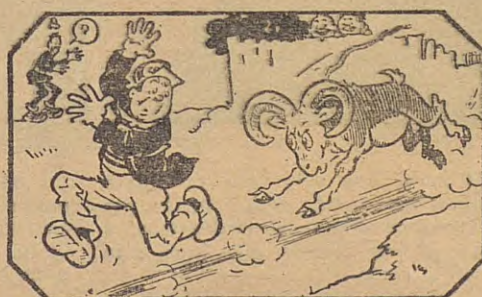
ENTRETENIMENT

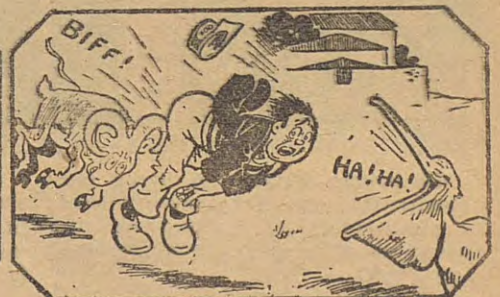
Dos nanets volen fer l'home...

...i un guarda els hi vol pegar.

Però s'ha cremat la corda...

...i s'ha vist molt apurat.

36 04
37 1
5 3
2

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

EL CORATGE D'UNA NOIA.—I

(pe Ser. a Massana)

Una vegada hi havia un pare i una mare que tenien set fills i tots plerats eren tan pobres, que amb prou feines arribaven al nostre pa de cada dia.

En una nit molt freda, un àngel trucà a la finestra, deixant-hi el present del vuitè filó; una nineta que era un no-res de menuda i delicada.

Però ells res no sentiren. Estaven tan ben adormits, que ningú no es mogué del llit. I quan al matí trobaren la nova filleta, aquesta estava gairebé morta de fred.

El pare i la mare, trasbalsats per l'estat del pobre angeló, decidiren batejar-la, per tal que, al menys, morís cristiana. Però, per dissort, no hi havia...

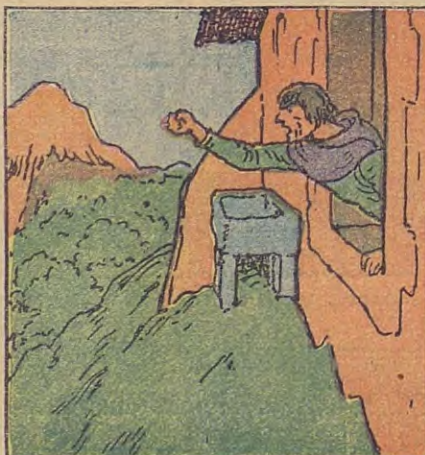
...en la casa una gota d'aigua. Tot seguit, el pare manà al seu fill gran que anés a buscar-ne una gerra a la font propera. Mes tots els altres germanets...

...volgueren acompanyar-lo. I partiren corrent i saltant. Un cop arribats a la font i quan ja tenien l'aigua, tot jugant, els caigué la gerra i es féu a bocins.

Els pobres minyons quedaren tan consternats, que no gosaven tornar a casa. I tots set a l'hora no atinaven en altra cosa que lamentar-se i gemegar.

El pare, que veia que la filleta s'anava agreujant, estava furios per la tardança d'aquells bordegassos. I quan, per centèsima volta sortí a la finestra, i no...

...els albirà, digué impacient: «Dimontris de xicots; així us tornéssiu corbs!» I gairebé a l'instant veié set corbs que passaven volant furients amb fort batec d'ales.

(Seguirà)